

РОЗМОВА З ТОВ. ВИННИЧЕНКОМ.

Московські "Ізвестія" подають наступне інтерв'ю з прибулим до Москви тов. В. Винниченком:

Член Закордонної Групи Української Комуністичної Партії тов. Винниченко, який недавно тільки приїхав з Відня — пробравшись через Польщу до Москви, з метою брати активну участь в боротьбі проти польсько-петлюрівської навали, на ряд поставлених йому запитів відповів так:

— З 1902 р. я був членом української соціал-демократичної партії. Як укр. соціал-демократ брав участь у революції 1917 р. По соціальному змісту революції на Україні за цей період мала буржуазно-демократичний характер; політично вона прибрала форми національного републіканізму. Центральна Рада була виразником національно-української дрібно буржуазії, яка прямувала, головним чином, до відродження української державності і націоналізму.

Жовтнева російська революція, перемога російського пролетариату над буржуазією, прямує до революційних марксистів (большевиків) до остаточного зруйнування буржуазної держави, до диктатури пролетариату і до соціалізму в Росії, зустрічі з боку української так званої "революційної демократії" недовіре, а також побоюване за долю відродження української державності, в разі перемоги большевизму, а потім його поразки і повороту реакції. Недовіре виросло до опозиції, а потім до четвертої боротьби з большевизмом, яка закінчилася, та інше не могло бути, поразкою Центральної Ради, проти дрібно-буржуазної, соціальної політики якої повстали маси робітництва і селянства.

Я стояв на чолі перших двох урядів Центральної Ради, поділяючи разом з іншими українськими соціалістами помилку одного національного фронту тієї коаліції, якому клався в жертву соціалістичні переконання. В грудні 1917 року я покинув уряд, вбачачи цілковиту безрезультатність боротьби з большевизмом, тоді вже ставившись критично до правдивості позиції, зайнятої українськими соціалістами і не поділяючи замірів Центральної Ради звернутися за допомогою до Німців; аби уникнути будь-якої участі в цьому акті, я вийшов не в Житомир з Центральною Радою, а на територію радянської влади.

Гетьманщина явила ся неминучим результатом німецької "допомоги". Українська дрібна буржуазія в особі Центр. Ради не могла відержати навалу на себе великої аграрної і фінансової буржуазії України, яка прибрала собі союзника в особі запроханого на Україну німецького імперіалізму, і примусом була передати владу великому капіталови.

Пановане буржуазії тягло кілька місяців. Германська революція знесидила військову міць Німців на Україні і дала змогу українським революційним елементам організувати повстання. Серед широких верств живе помилка думка, що повстання проти гетьманщини організував Петлюрою. Це неправда. Петлюра в організації повстання не брав жадної участі. Повстання було організоване мною і М. Шаповалом (У. С. Р.). Петлюрою ми запросяли в останній день підготовочного періоду т. я. в силу вимог українських військових код, що брали участь у змові. І, організували повстання і будучи головою Директорії, яка керувала повстанням, я знав, що наш повстанський рух перетвориться ся в большевизм. Як паразитичні елементи, що підсоціалістичною революцій і свідомо йшов на зустріч руху. Я з самого початку поставив перед Директорією питання

про систему радянської влади. Директорія складала з 5 чол., більшістю голосів відхилила мою пропозицію. Питання про форму влади лишилось невирішеним і було перенесено на рішення партії. Партія (с.-д. і с.-р.), репрезентуючи переважно селянську дрібну буржуазію, перелаяла ся большевизму і також провалили мое предло-жене. Я мусів був покинути Директорію. Але такий рішучий крок тяг за собою дезорганізацію повстання (се відбувалося ще до перемоги гетьманщини і Німців і до злобу-ти Київ), а я не міг взяти на себе відповідальності за се і запропонував як компроміс "трудова рада", які по-суті ідеї були теж ради робітничих і селянських депутатів. Сей компроміс задовольнив дрібно-буржуазний елемент, що завше має нахил до неясних, нерішучих форм.

Однак система "трудова рада" не була переведена в життя. Сьому, головним чином, заперечила українська контрреволюція, репрезентована в Директорії Петлюрою. Як особа — се нікчемна, дрібнобуржуазна, політично зовсім неосвічена людина з хоробливо-роздуним самолюбством.

Спираючись на військові елементи, граючи перед ними, Петлюра вперто протівив ся проведенню трудової радянської влади. На цьому ґрунті між мною і військовою контрреволюційною партією (отаманщини) провадилася вся час боротьба, яка закінчилася моім виходом з Директорії.

Після мого виходу з Директорії, остання зараз же зорієнтувалася на Антанту виявляючи при цьому такий сервілізм, якого не було навіть у відношенні до Німців.

Я весь час свого перебування в Директорії був рішучо проти будь-якої згоди з Антантою і до останнього дня на-вертав до заключення миру з Російською Радянською Республікою. По виході за кордон, я там узнав про взяття Директорією напрямку і остаточно став на бік Радянської Росії.

З цього часу я рахую себе комуністом. Закордонна Група українських комуністів, до якої я належу, зараз же організації-сь на Україні, в одно ціле організоване тіло. Особливо се необхідно в даний момент, коли загигаючий капіталізм покладає останню вже надію на українсько-польську контрреволюцію.

Антанта й Польща. Відношеня Антанти до польської - петлюрівської авантури завдячуєть ся її власному банкрутству. Нема ніякого сумніву в тім, що польський наступ фінансуєть ся Антантою. В зв'язку з сьм змінило ся до українського питання і відношеня Франції та Англії. Колиб польській буржуазії пощастило здійснити свій план, то Антанта передала би Україну в повне володіння польській шляхті, котра, звичайно, поділить ся ласим шатматочком з буржуазією сари Антанти, а також і України.

Сама одна польська шляхта на Україну їти боїть ся. Через се вона підхололює з собою мерзенного і злочинного маніака самолюбця Петлюрою, обіцяючи йому "незалежність". Звичайно, що і Пасуський і Петлюра і всі паразитичні елементи, що підсоціалістичною революцій і свідомо йшов на зустріч руху. Я з самого початку поставив перед Директорією питання про систему радянської влади. Директорія складала з 5 чол., більшістю голосів відхилила мою пропозицію. Питання про форму влади лишилось невирішеним і було перенесено на рішення партії. Партія (с.-д. і с.-р.), репрезентуючи переважно селянську дрібну буржуазію, перелаяла ся большевизму і також провалили мое предло-жене. Я мусів був покинути Директорію. Але такий рішучий крок тяг за собою дезорганізацію повстання (се відбувалося ще до перемоги гетьманщини і Німців і до злобу-ти Київ), а я не міг взяти на себе відповідальності за се і запропонував як компроміс "трудова рада", які по-суті ідеї були теж ради робітничих і селянських депутатів. Сей компроміс задовольнив дрібно-буржуазний елемент, що завше має нахил до неясних, нерішучих форм.

ти не буде, бути не може. Петлюрівщиню скористають ся на перших часах, а потім виді-лять її як нікуди нездатну ганчірку.

Гасло петлюрівських агентів: "національне визволене" — є брехня.

Українська контрреволюція з минулого досвіду гарно знає, що історичні умови життя української нації зробили неможливим існуваня в даний момент буржуазної української державності. Українські при-служники антантського імперіалізму прекрасно знають і признають ся самі, що для такої державності сил в українській нації в даний період її розвитку — нема. Вони знають, що найбільші можли-вості для відродженя й розвитку української національ-ності може дати тільки радянська форма державності, й робітничо-селянська, себто та, для котрої українська нація здатна висунути необхідні сили. А все такі петлюрів-щина йде рядом з силами, о-тверто ворожими національ-ному розвитку українського народу боротьби ся з силами, котрі визволяють його від всякого поневоленя, і котрі дають йому можливість нор-мального національного роз-витку.

Не іменем національного визволеня їдуть сі люди на злочинний наступ, а іменем своїх соціальних інтересів, і менем панованя паразитів над трудящими.

Плани польської буржуазії.

Польські пани учать ся на досвіді своїх попередників — Колчака і Денікіна. Вони хочуть уникнути їхніх помилок. Головна помилка попередних походів на радянську владу, на думку керівників теперішнього контрреволюційного наступу була в тім, що контрреволюцію несли зоко-ла, з гори, відштовхуючи ма-си в революцію. Польська шляхта вкупі з петлюрівщи-ною хоче робити іннаше: ви-кликати контрреволюцію із-за середини, з низів, в самих ма-саш, головним чином серед селян.

Конкретно здійснити сей принцип так: захопити право-бережну Україну і негайно приступити до задоволеня країни товарами. Вся тери-торія задовольнити нема можливості, і тому на кожній повіт вибрати одну вільність, і везти в неї трошки ситцю, двічки, соли, цюбіт і т. п.

Надія на психологію селя-нина: почувши, що одна вол-ість одержала товар, всі інші будуть ждати своєї чер-ги. А тижнів через два-три виспять трошки в другу вол-ість.

Се зміцнить довіре до Пет-люри і налі на скорє задово-леня всіх потреб.

Поміщикам гостро забороняєть ся, прийняти на перші часи являти ся на село. Се повинно ще більше зміцнити довіру селянина до Петлюри та доборозничності його до Поль-яків. Мачи довіре селяни-на, а зокрема куркульського елементу, петлюрівщина і польська шляхта розраховує утворити дуже українську ар-мію на правобережній Украї-ні. Технічну сторону бере на себе Антанта, при чім фран-цуські інструктори мусять ві-дотрати в утвореню україн-ської білої армії, таку ж ро-лю, яку вони відіграли в у-твореню польської.

Одночасно з сьм на лівому боці Дніпра в Радянській У-країні, по планам польської шляхти й української отаман-щини, належить проводити широку агітацію проти рад-янської влади і організува-ти селянські повстання. Голов-ними організаторськими ак-тивними силами в сій ації повинні бути елементи, неза-доволені біжучою національ-ною політикою на Україні. Сі елементи почасті вербують ся з місцевої дрібної буржу-азії, куркулів, хоробливо-на-ціонально-настреної інтелі-генції, отаманчиків і т. п., по-части транспортують ся з то-го боку кордону, де в даний момент скучило ся україн-ської еміграції до десятка ти-

сяч чоловік. Сім емігрантам дають вільні перепустки че-рез Польщу, великі кошти, відповідна література, навіть значні й медалі з портретом Петлюри. Налаштовані в та-кий спосіб, вони їдуть на У-країну і орудуєть тут, як провідники й керівники по-встанських банд. Значна части-на сих людей — безсумніви-падлюки, але серед них є й ідейні люди, які їдуть на пов-станє з ширим переконанем, що їдуть на добре діло, що вони змагають не за соціаль-ну реакцію, а за національ-ні придбання, що большевики — національні їх вороги.

Петлюрівщина всіми сила-ми намагаєть ся поставити ританя в площину національ-ної соціальної боротьби. До Петлюри більшість украї-нських партій ставить ся нега-тивно, з легким призир-ством, насмішувато, визна-ють його за негідника і його популярність лічать випадко-вою. Але в той же час майже всі не комуністичні течії вба-начають в ньому єдину можли-вість національних вимог. Во-ни вже починають хоч з оги-дуку їти до нього, через те, що ім більше нема куди їти, через те, що Радянська Украї-на політично і соціально, бу-ти може багатієм і прием-нійша, за польсько-петлюрів-ську Україну, але вона їм зда-єть ся не Україною, а "оку-пованною" Росіянами країною. І петлюрівщина в такий спосіб зміцнюєть ся, прилучує технічну, організаційну силу.

(Кінець буде.)

ЛЕОНІД КРАСІН.

Теперішній представник ро-сійського совітського уряду в Лондоні, Леонід Борисович Красін, по приїзду Нікітіч, уродив ся на Сибірі 28. липня 1870 р. в тобольській губернії. Ходив до школи в Тюмені, а в 1887 р. вступив до Техно-логічного Інституту в Пе-трограді, звідки його видале-но за участь в студентській а-гітації.

І вдруге потім викинено його з відлтан так само за участь в революційній демонстрації на Лохороні і письмемника Шелгунова. Рік пізніше його підозрівали, що належить до революційної тайної мо-сковської групи, та сего Кра-сіну не доказано. 1894 р. його виключено з резерву армії і засуджено на 3 місяці в'яз-ниці і на три роки поліційної надзору. 1897 р. Красін ді-став дозвіл мешкати всюди в царській імперії, з винком достоянню і університетським міст. Одержавши папорт, він потім вийшов за границю, де був членом фінансового російського комітету соціал-демократичної партії, як тоді звалася большевська група під проводом Леніна. По по-вороті до Росії був ареш-тований на зборах сєї групи в Москві, та вдало ся йому влітати увільнитися. В марті 1918 р. його арештовано зно-ву в Фінляндії під закидом революційної пропаганди, але знову випущено, ізза недоста-чі доказів.

В серпні і вересні 1918 Кра-сін брав участь в зїздах ро-сійських соціалдемократів в Женеві. Від тоді їн видав ся цілий фінансовим больше-визмим справам. Повірено йому п'ять головних департа-ментів, в тім і департаменти транспортів і апровізії. І тут поклав Красін чимало за-слуг.

Після виходу з Росії до Англії, Красін заложив но-ву організацію: "Центробрег-плен", зложеною з визначних агітаторів, які мали поборю-вати агресивність Польщі. З сєю думкою ї поїхав Кра-сіні до Англії. "Росія", говорив він, не стреміла до підвою польських територій, стреміла тільки, щоб при-неволити Польщу повернути до її природних границь і при-няти соціалістичну форму правління.

Що до Європи, то вона по-думці Красіна невдовзі пере-стане існувати, а "Ліга На-цій" не є нічим іншим, як

фарсою, в найліпшому випад-ку мрією недосвіданих мрійни-ків. Росія прийме у-сміє Лойд Джорджа. Се ї за певнить, большевикам прово-дую, якої вагнуть, щоб по-двоїти свої зусилля.

Такі погляди нагаляно зо-бражують Красіна, як енергій-ного, невиспущого й до-свіданого революціонера. (За "Впередом".)

МАРКСШТАДТ.

Є се головне місто в ні-мецькій колонії над Волгою, столиця незалежної німець-кої республіки, яка належить до федерації совітських ре-публік. Перед війною нази-вала ся вона Екатерінштадт, в часі великої революції змі-нено назву на Баронськ, а по приході большевиків пере-хрещено на "Марксштадт". Початки сєї колонії сягають часів Катерини II, яка на безлюдні, зїте плідючі при-вольські степи стягнула ко-лоністів, яких число під ви-нішній день виносить яких 300.000 душ. Хоч зї всім сто-рін окружені Великоросами і українським поселенцями, Німці зуміли зберегти всі прикмети своєї індивідуаль-ності і слабо піддали під чужі впливи. "Марксштадт" — цікаве місто. Революція полі-шила тут мало слідів знищен-ня. Коли денде фабрики зде-більшого не функціонують, там в розгарі праці. В часі самої революції заінсталовано там радіо-стачію, заведе-но там електричне світло і те-лефоні. Виходить там тих-невник, якого заголовок не має собі рівного у світі і по-скільки слів здобув, ре-корд. Заголовок такий: "Nachrichten des Gebiets-Voll-zugskomitees der Raete und des Gebietskomitees der kommunistischen Partei der Arbeiterkomitees der Oblgadesutschen" ("Ві-стник Обласного Виконавчо-го Комітету Сопітв і Облас-ного Комітету Комуністичної Партії Робітничих Комітетів Приволжанських Німців").

Становище німецьких кому-ністів.

Берлінська "Rote Fahne", звертаючи ся проти деклара-ції німецького уряду в справі нейтральності Німеччини в польсько-російській війні, зая-вляє, що сєя декларація є смертельною обидою для ко-муністичних робітників Ні-меччини. Німецький пролетар-іят дав досі чимало дока-нів своєї лучности з совіт-ською Росією; мимо всіх за-казів президента Еберта, за-держують німецькі залізнич-ники всі транспорти амуніції, призначені для шляхецької Польщі. Але з другої сторо-ни, німецькі комуністи зая-вляють, що в інтересі соціалі-стичної революції в Німеччи-ні не є можланим перехід червоної армії через кордон, бо се дає-б нагоду німець-кій реакції до заатакованя радянських републік і вста-новлення реакційної військо-вої диктатури в Німеч-чині. Що до сього, ні-мецькі комуністи є згїдні з російськими товарищи-ми, які устами тов. Леніна за-явили, що соціалістична ре-волюція німецького пролетар-іяту є виключно справою ні-мецьких робітників.

Економічні справи в Росії.

Місцеві совітські влади в Саратові розпочали діяльність в цілі злуки міста при помо-чі системи рур з нафтовими жерелами. Ті рурі будуть доведені аж до пристаней, що-би можна було наповняти по-роходи цистерни і транспор-тувати до промислових цен-трів. — З Естонії прибуло до Росії в останніх тижнях 15 ва-гонів паперу, 9 вагонів хлібо-робських приладів і 6 вагонів матеріалів для горбаресь. Се-ю самою дорогою надійшло до Пскова 4000 пудів бар-боль і 8000 пудів отрубів. Дальші транспорти в дорозі. — В Миколаївській губернії запаса збіжжя виносить 70 мі-ліонів пудів, рогастого скота 7.000 штук і стількиж безрог.

ВИДАВНИЦТВО КУЛЬТУРА
Вже вийшла з друку давно пожадана для українських робітників книжка в українській мові під заголовком: КОРОТКИЙ ВИКЛАД ПОЛІТИЧНОЇ ЕКОНОМІЇ
Написав А. Богданов, переклав на українську мову М. Д. ЦІНА КНИЖКИ \$2.50
Се є одна книжка з найновіших видань в українській мові. Обіймає около 400 сторін друку великого формату. Кожний, хто лише вміє читати по українськи, повинен її культурно замовити. Замовлення шліть на адресу: KULTURA PUBL. CO. 414 EAST 9 ST. NEW YORK, N. Y.

ПРЕСОВИЙ ФОНД УКР. РОБ. ВІСТІЙ.

Тво "Самообразование" в Edmonton-і як збірку від товаришів \$50.00
З концерту в Колемен, Ата. \$15.95
Половина доходу з забави в Трансконі
К. Будник, Edmonton 6.00
Д. Кислячук, Edmonton 3.00
В. Томяк, Edmonton 2.00
О. Федороук, Дні Лейк 1.50
М. Шевчук, Edmonton 1.00
І. Ковалішин, Брейнерд 1.00
В. Скегар, Келгарі 1.00
П. Головчук, Вінніпег 1.00
Ф. Гринчук, Борден 1.00
І. Гагаляк, Мус Діко 1.00

Кіліклен, Огайо.

На пікніку устроєним заходом українських, російських і польських товаришів тт. Д. Бабія і С. Н-я і-брали на пресовий фонд "Укр. Робітничих Вістий" \$49.25 від сьдуючих товаришів:

- І. Савчин \$3.00
Теод. Кобрин 5.00
І. Зав'яз 2.00
В. Остапович 2.00
І. Олександров 2.00
Д. Замойський 2.00
І. Геувей 1.00
М. Островський 1.00
П. Турешевський 1.00
П. Пучковський 1.00
Анна Гагаляка 1.00
Степан 1.00
В. Канський 1.00
А. Жуківський 1.00
С. Дабик 1.00
Параскя Сорочан 1.00
П. Личко 1.00
А. Першин 50
А. Дуревко 50
Д. Кароль 50
Р. Ростілов 50
Н. Шуманович 50
М. Гресав 50
М. Тарнава 50
І. Панчинин 50
Н. Безработний 50
В. Буглак 50
А. Семенович 50
А. Ількевич 50
С. Н. 50
А. Борний 50
А. М. 50
А. Л. 50
Н. Н. 50
Н. Н. 50
С. Постолок 50
С. Натвірний 50
Б. Ковальський 50
А. Девеч 50
Н. Н. 50
Н. Цюпа 50
Гр. Помазак 40
А. Кожмека 30
В. Ковальський 30
К. Романович 25
Н. Н. 25
В. Лашкевич 25
Н. Н. 25
С. Стефанов 25
Н. Барабаш 25
П. Дмитрук 25
А. Поралчук 25
В. Зигатто 25
І. Фоваленко 25
Н. Н. 25
І. Ошквич 25
М. Бойчук 25
Гр. Кузін 25
С. Сморенський 25
П. Доста 25
І. Барабаш 25
Ю. Корольчук 25
Д. Гадаховський 25
Н. Н. 25
Гр. Іванович 25
М. Ладинський 25
С. Козьоб 25
Н. Н. 25
С. Курчак 25
Розалія Боднар 25
Н. Н. 25
П. Гончар 25
Б. Пономоренко 25
М. Сподер 25
Д. Малицький 25
А. Рюфен 25

Листи з Старого Краю

Тов. Турік з Торонто прислав нам до поміщення лист, котрий він отримав від т. Чиплика з села Паванського, п. Святих. В сьму листі т. Чиплик пише про "ліжна" в Галичині, але під якимись ви розуміє політичний настрій серед населеня Галичини супроти Польки. Лист звучить:

Дор. Товаришу! Коло нас тепер дуже круто. Польки забирають на війну людей і худобу. Польський фронт проти большевиків їде тут недалеко від нас. "Жинна" в Галичині дуже гарні: жито, пшениця і овес дуже гарні, лише кукуруза хибілка, а то з той причини, що "до-щух" бракувало. Але жинн-агитра люди сподіють ся дощу, бо за Ді-стра наступав "хмара" і вже чути грим. Люди того "дощу" дуже очі-кують і вірять, що як тільки він приїде, то все відмолодіє. Єслі бу-де за Т. Корчаком, а села Русова, то скажи йому нехай їде до краю, бо його тут дуже треба. Нам тут треба багато такої люди.

З тов. приїттом, Чиплик.
Лист. П. Гагаляка з села Двигин-че, п. Заліщик, до А. Гагаляка, Венкувер, Б. К. Лист звучить:
Дорогий Брате! Житє наше таке, яке може лишє бути підчас війни. На початку війни в самі жинна на-їхала була до нас російська війна, Черкес з Кавказу, то люди ко-вали ся по лісах та ліугах. Потім Росіяні пішли в Карпати а опися знову вертали. Коло-ж приїшли в 1916 року, то установили ліно за село і простояли тут 9 місяців. А в 1917 році Росіяні рушили до до-му. (За часів Керенського, — Ре-а.) Ті що були при артилерії, то позатоували армати під шопу а самі пішли до дому. З Га-лією війна тревала дальше, а коли скінчилася, то всі та-кож пішли до дому. Ба! Ко-ли-б то до дому, а то зараз розпочала ся війна: Польки з Укра-їнцями. Я вже тоді мав 18 літ і ме-не вжали до війська, до Укр. Стр-ових Стрільців. Били ся під Хри-стовом, Перемішлем, Львовом і на Україні; били ся з Польками, дені-кінцями і большевиками. Хочу то-бі сказати, що такі большевики. Є се робочий народ і вони хотять по-їти в бігале не було буржуй, себ то панів, а щоб всі були рівні і всі працювали. Денікін хотів, щоб бу-ла "свободна незалежна" Росія аж по Карпати і хотів знову повернути царизм. Україні як били ся під Львовом то не мали своїх офіцїрів, а лише такі, що його знає, що він за одні: в день в окопах а в ночі до міста. На місто Львів не каза-ли стрїляти, бо швидко дороге на шибі. Польки тим часом додали біль-ше сил і почали нас гнати. Коли Польки вигнали нас по за границю Галичини, на Україну, то там по-гнали нас бити ся проти больше-виків, бити денікінів. Колиж больше-вики притиснули нас так, що не можна вже було довше всто-яти, тоді інші команди вийшли з Львова до Дегіна делегати, щоб їм прийня нас під свою охорону. Денікін нас прийня і ми знову разом з денікінцями пішли бити больше-виків. Та се не помогло їй нам їти Денікіню, бо большевики покла-ди здорово бити Денікіна. Тоді наші війська побачили таку справу, по-чали розбюрокати денікінів і за-бирати все його майно, та злучили ся з большевиками. При польських наступі, большевики почали від-ступати, а Польки нас половили, розбюрокати і інтерв'ювали. В неволі в Польки було дуже тяжко, не бу-ло що їсти. Коли ми томили ся в польській неволі, то Петлюра і ін-ші наші провідники були в Варшаві і там організували і на дальше армію, котраб вишла бити ся за Польки. Та се вже запізно, бо больше-виків вже на границі Галичини. Большевики також вигналив Руму-нів з Бессарії, а по над границєю коло Сали, Густина і Тернопольа їде бити і до нас вже чути гук армат. Люди очікують большеви-ків, бо вірять, що тільки большеви-ки скіннуть польське ярмо з наших селам. На сей раз кінець, а другим разом напишу більше єсли тільки буди жинні, бо скоро лише больше-виків прийдуть до нас, то і піду до большевиків. Майєс гаразд. Твій брат, П. Гагаляк. Двигинче, 1. липня 1920.

Товариші! Відновляють пе-редлату. Сплітуть з помічю своєї робітничї газеті.